

Všetky ženy po ňom túžia,
no on chce teba.

predstava o tebe

robinne lee

Pútavý, vzrušujúci lúboštný príbeh – ukazuje odvrátenú stranu slávy i to, ako ovplyvňuje životy nás všetkých.

ELIZABETH BANKS

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Kristína Némcová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Robinne Lee: The Idea of You, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve St. Martin's Griffin, New York 2017,
preložila Nina Mikušová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi
či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2017 Robinne Lee
All rights reserved
Translation © Nina Mikušová 2022
Cover Design © Danielle Christopher
Cover Photograph © Image Brief / Maja Hrnjak
Autor Photograph © Theo & Juliet
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2022

ISBN 978-80-220-2422-8

*Pre Erica,
ktorý ma miloval najväčšmi.*

las vegas

Myslím, že za všetko môže Daniel.

Dva dni pred mojím plánovaným odchodom do Ojaia sa objavil nahodený v smokingu spolu s našou dcérou Isabelle v mojom dome. Auto nechal naštartované na neutrále na príjazdovej ceste.

„Nemôžem ísť na ten výlet do Vegas,“ vyhlásil a strčil mi do ruky hnedú obálku z manilového papiera. „Stále mám na krku ten Foxov prípad a zdá sa, že tak skoro sa to neskončí.“

Zrejme som sa zatváрила neveriacky, pretože hned pokračoval: „Je mi to ľúto. Viem, že som to dievčatám sľúbil, ale nemôžem ísť. Vezmi ich tam ty. Inak tie vstupenky požujem a zjem.“

Na stolíku v hale ležalo neotvorené balenie prírodných štetcov Da Vinci spolu s tridsiatimi šiestimi vodovými farbami značky Holbein. U Blicka som minula celý majetok na maliarske potreby, ktoré budem potrebovať počas svojej umeleckej dovolenky. Bol to, tak ako

výlet do Ojaia, darček, ktorý som dala sama sebe. Štyridsaťosem hodín umeleckej tvorby, spánku a vína. A teraz môj exmanžel s formálnou čiernou kravatou na krku stojí v mojej obývačke a núti ma zmeniť plány.

„Ona o tom vie?“ spýtala som sa. Isabelle, ktorá okamžite zmizla vo svojej izbe – nepochybne s úmyslom ťukať do mobilu –, pri tomto rozhovore chýbala.

Pokrútil hlavou. „Nemal som jej to kedy povedať. Radšej som počkal, kým zistím, či ich tam môžeš vziať ty.“

„Aké ohľaduplné.“

„Nezačínaj zasa, dobre?“ Zvrtol sa k dverám. „Ak nemôžeš ísť s nimi, povedz jej, nech mi zavolá, a ja sa pokúsim vynahradiť jej to nabudúce, keď tá hudobná skupina príde do mesta.“

To bola jeho typická náplasť na všetko. Striasť sa všetkých záväzkov bez najmenšieho pocitu viny. Kiežby som aj ja zdedila takýto gén.

Isabelle a jej dve kamošky sa už nevedeli dočkať, kedy uvidia kapelu August Moon, päťicu príťažlivých mladíkov z Británie, ktorí produkovali príjemný pop a privádzali tínedžerky do šialenstva. Daniel „vyhral“ vstupenky v školskej aukcii. Šlo o nemalú sumu za štyri letenky do Vegas, úhradu pobytu v miestnom hoteli Mandalay Bay, účasť na koncerte a stretnutie s chlapčenskou skupinou na autogramiáde. Zrušiť to už veľmi nešlo.

„Mala som iné plány,“ poznamenala som cestou k jeho autu.

Obišiel BMW zozadu a z kufra vytiahol ťažký vak. Isabellin šermiarsky výstroj. „To som tušil. Prepáč, Sol.“

Na chvíľu sa odmlčal a hltal ma očami: obzeral si moje tenisky a legíny, ešte vždy vlhké po sedemkilometrovom behu. „Dala si sa ostriať.“

Prikývla som, ruky mi nevedomky vyleteli ku krku. Teraz mi vlasy siahali ledva po plecيا. Môj akt vzdoru. „Nadišiel čas na zmenu.“

Pousmial sa. „Tvojej kráse to nijako neublížilo, je tak?“

Práve vtedy sa na strane spolujazdca spustilo okno z tónovaného skla, vykukla z neho éterická bytosť a zakývala mi. Eva. Moja náhradníčka.

Na sebe mala smaragdovozelenú róbu. Dlhé medové vlasy si stiahla do uzla. Z oboch ušných lalôčikov jej viseli diamantové náušnice. Akoby nestačilo, že bola o niečo mladšia, očarujúca, napoly Holanďanka, napoly Čiňanka, fungujúca ako hviezdna spoločníčka vo firme, ale teraz sedela v Danielovom sedmičkovom BMW a tvárila sa ako princezná, zatiaľ čo zo mňa kvapkal pot – poviem vám, toto bolelo.

„Dobre. Vezmem ich tam.“

„Ďakujem ti,“ povedal a podal mi vak. „Si super.“

„To hovoria všetci chalani.“

Zarazil sa, pokrčil aristokratický nos. Čakala som, že niečo povie, ale nič neprišlo. Namiesto toho sa silene usmial, naklonil sa ku mne a vtisol mi na líce nešikovný bozk rozvedeného muža. Zacítila som kolínsku, akú počas všetkých tých rokov so mnou nikdy nepoužíval.

Sledovala som ho, ako obchádza auto k miestu vodiča. „Kam idete? Ste slávnostne vyobliekaní...“

„Na benefičnú akciu,“ odpovedal a nastúpil do auta. „Ku Katzenbergovi.“ A vyštartoval. Nechal ma tam stáť s vakom v ruke.

Rozhodne som nebola fanúšičkou Vegas: hlučného, umasteného, špinavého mesta uprostred púšte. Pôsobilo krikľavo ako šmuha po prudkom zabrzdení, ako mies-

to, kde sa stretávajú pochybné typy z amerického podsvetia. Kedysi pred rokmi som tu bola na rozlúčke so slobodou, na ktorú sa dodnes snažím zabudnúť. Na ten pach smažených rebierok, lacných parfumov a zvratok. Niečo také z pamäti len tak nevyprchá. Tentoraz však nešlo o mňa, o moje dobrodružstvo. Mala som tam len sprevádzať Isabelle a jej kamarátky. Všetky mi to dávali jasne najavo.

Po prilete do Vegas strávili celé popoludnie obieháním hotela, kde boli ubytované ich idoly – v nádeji, že ich niekde zahliadnu. Poslušne som ich nasledovala. Bola som na to zvyknutá: moja neúnavná dcéra už vyskúšala všetko možné, trénovala si telo aj myseľ, kliesnila si cestu životom. Isabelle a jej nezlomný americký duch. Už som zažila kurz cvičenia na visutej hrazde, krasokorčuľovanie, hudobné divadlo, šerm... Ničoho sa nebála, a to som na nej milovala, dokonca som jej závidela. Páčilo sa mi, že podstupuje riziká, že nečaká, kým jej to dovoľím, že počúva svoje srdce. Isabelle sa nedala ničím obmedzovať.

Dúfala som, že dievčatá presvedčím, aby sme navštívili miestne Centrum súčasného umenia. Bolo by fajn, keby sa do tohto víkendu podarilo vtesnať trochu skutočnej kultúry. Vpašovať do ich ľahko ovplyvniteľných myslí niečo hodnotné. Ako školáčka som so svojou matkou v Múzeu výtvarného umenia v Bostone strávila nespočetné hodiny. Šla som za klopkajúcimi opätkami jej lodičiek značky Vivier, vôňou jej na zákazku vyrobeného parfumumu, ktorý si každé leto kupovala v Grasse. Aká sa mi vtedy zdala vzdelaná, aká typicky ženská! Poznala som všetky sály toho múzea lepšie ako vlastnú triedu v škole. Isabelle a jej kohorta však tento nápad okamžite zamietli.

„Mami, vieš, že inokedy by som nebola proti. Ale tento výlet je o inom. Prosím...“ žobronila.

Do Vegas prišli z jediného dôvodu a nič nemohlo prekaziť ich misiu. „Dnes večer začneme nový život,“ vyhlásila v lietadle Georgia, dievča s hodvábnou tmavou pleťou. Ryšavá Rose prisvedčila a všetky tri si rýchlo osvojili túto spoločnú mantru. Žiadne priveľké očakávania. Vo svojich dvanástich rokoch majú pred sebou celý život.

Stretnutie s kapelou bolo naplánované na šiestu. Nevie, čo som vlastne očakávala, niečo umiernené, civilizované, no mylila som sa. Nahnali nás do konferenčnej miestnosti v útrobach hotela, jasne osvetlenej žiarivkami. Vyše päťdesiat fanúšičiek v rozličných štádiách puberty: dievčatá so strojčekmi na zuboch, dievčatá na invalidných vozíčkoch, dievčatá rozpálené vzrušením. S vytreštenými očami, celé zbláznené, na pokraji hysterie. Bolo to krásne a zároveň príšerné. Priam bolestne som si uvedomila, že Isabelle je teraz súčasťou tohto klanu. Tohto nesúrodého davu hľadajúceho šťastie v päťci chalanov z Británie, ktorých vôbec nepoznali ani nikdy nebudú môcť spoznať a ktorí im ten obdiv nikdy nebudú opätovať.

V miestnosti som si všimla aj zopár rodičov. Vybraná vzorka americkej strednej vrstvy: džínsy, tričká, praktické topánky. Tváre zružovené po pobyte pod neľútostným vegaským slnkom. Došlo mi, že teraz som sa s týmito ľuďmi ocitla v jednom vreci. Zaradila som sa medzi „augustákov“, ako ich prezývali médiá. Čo však bolo ešte horšie, stala sa zo mňa „augustácka mama“.

Dievčatá znervózneli, keď sa zrazu otvorili bočné dvere a vošiel zavalitý holohlavý chlap, na krku sa mu hoj-

dalo množstvo laminovaných priepustiek. „Kto je tu pripravený na stretnutie s kapelou?“

Vzdych prešlo prenikavé hromadné zajačanie a ja som si náhle spomenula, že v hotelovej izbe som si zabudla štuple do uší. Lulit, moja obchodná spoločníčka a dôverníčka vo všetkom podstatnom, sa o tom totiž zmienila včera v galérii, povedala mi, že by som bola blázon, keby som chcela zvládnuť štadión plný augustáčok bez štupeľov do uší. Zrejme už niekedy sprevádza neter na koncerte. „Tí chlapi sú rozkošní, ale fanúšičky sú šialene hlučné.“

Isabelle vedľa mňa sa celá roztriasla.

„Čo je ti, máš nervy?“ objala som ju okolo pliec.

„Je mi zima.“ Zhodila mi ruku z pliec. Odstup ako vždy.

„Chalani tu budú o nejakých päť minút,“ pokračoval plešivec. „Zdržia sa asi dvadsať minút. Potrebujem, aby ste sa všetky zoradili tu po ľavej strane. Každá z vás bude mať možnosť sa s kapelou pozdraviť a odfoťiť. Žiadne selfička. Nacvaká to náš fotograf a vy si fotky budete môcť neskôr stiahnuť z internetu. Dáme vám link. Je to všetkým jasné?“

Pripadalo mi to veľmi neosobné. Daniel mohol tie peniaze určite minúť na niečo lepšie. Zatiaľ čo nás stávali do radu, napadlo mi, že v drahých sandáloch značky Alaïa sem veľmi nezapadám. Že som príliš upravená a elegantne oblečená a že opäť, či už je to dobré alebo zlé, vytŕčam z davu. Môže za to, ako mi pri viacerých príležitostiach prízvukovala otcova matka, môj francúzsky pôvod. „V jadre si Francúzka. *Il ne faut pas l'oublier.*“ Na to sa nedalo zabudnúť. A tak mi bolo proti srsti byť v jednom vreci s ostatnými prítomnými matkami, no zároveň som intenzívne vnímala, aké sú obeta-

vé, aké sú trpezlivé. Čo všetko dokážeme urobiť pre svoje deti! Ktorá matka by nedopriala Isabelle takéto chvíle?

A vtom vošli. Všetci piati. V miestnosti to zašumelo a ozvali sa vzrušené výkriky. Rose zo seba vydala pri-dusené vypísknutie, asi ako keď šteniatku niekto pri-stúpi chvostík. Georgia na ňu vrhla znechutený pohľad a Rose stíchla.

Boli veľmi mladí – to bolo prvé, čo som si pomyslela. Mali sviežu, hladkú pleť, akoby ich vychovali na neja-kej biofarme. Boli vyšší, ako som očakávala, štíhli. Ako plavecký tím z Brownovej univerzity. Len krajší.

„Ako sa volajú?“ spýtala som sa, no Isabelle na mňa zasyčala, aby som bola ticho. Okej.

Presunuli sme sa na miesto, kde sa chalani usadili pod plagát s logom August Moon: veľké žlté pís-mená krížom cez sivé pozadie. Tvárili sa šťastne, dokonca akoby boli v eufórii, že sa môžu stretnúť so svojimi fanúšičkami. Obojstranná láska. To, ako sa afektovane predvádzali pred fotoaparátom a upo-kojovali rozpačité pubertiačky, to, ako flirtovali so staršími obdivovateľkami – bezostyšne, no nikdy pri-tom nešli za čiaru – to, ako sa venovali tínedžerkám a očarúvali matky, bolo priam umenie. To sa im mu-selo nechať.

Keď sme sa už dostávali na rad, Isabelle sa ku mne naklonila. „Zľava doprava: Rory, Oliver, Simon, Liam a Hayes.“

„Uhm.“

„Nepovedz nič trápne, okej?“

Sľúbila som jej to.

A už sme boli na rade.

„Héj, dievčinky, ja vás zdravím!“ vykrikol Simon,

vyvalil na nás oči a doširoka roztvoril náručie. Mal impozantné rozpätie ramien. Isabelle nám v lietadle o ňom prezradila, že v škole pretekársky vesloval. „Len poďte bližšie, nehanbite sa!“

Dievčatám nebolo treba dvakrát hovoriť. Georgia sa vrhla Simonovi do náručia a Rose si nesmelo sadla vedľa Liama so zelenými očami a pehami, ktorý vyzeral najdetskejšie zo všetkých.

Len Isabelle váhala, oči jej behali sem a tam. Eniky, beniky, kliky bé... Celkom ako v obchode s cukrovinkami.

„Máš problém sa rozhodnúť?“ ozval sa ten vysoký na druhom konci. „Poď ku mne, len poď. Ja nehryziem, môžeš mi veriť. Ale Rory možno hryzie a Ollie je nevy počítateľný, takže...“ Očarujúco sa usmial. Plné pery, biele zuby, jamky v lícach. Hayes.

Isabelle sa usmiala a pohla sa k nemu.

„Ha! Vyhral som... Ako sa voláš, zlatko?“

„Isabelle.“

„Vyhral som Isabelle!“ Akoby ochranným gestom ju objal okolo úzkych pliec a pozrel na mňa. „A ty si určite staršia sestra, nie?“

Isabelle sa zasmiala a prikryla si rukou ústa. Jemnými črtami tváre pripomínala malého vtáčika. „To je moja mama.“

„Tvoja mama?“ Hayes nadvihol obočie, nespúšťal zo mňa pohľad. „Fakt? Tak dobre. Isabellina mama, chcete sa k nám pripojiť na fotenie?“

„Nie, netreba... Vďaka.“

„Ste si tým naozaj istá? Sľubujem, že to určite bude stáť za to.“

Zasmiala som sa. „Rada sa budem len dívať.“

„A ja vám to rád ukážem.“ Sebavedomo sa usmial.

„No tak, podte. Budete chcieť mať niečo, čo vám pripomenie našu divokú noc vo Vegas.“

„No, keď inak nedáte...“

Na prvej fotografii, ktorú mám s Hayesom, sme v sute-réne hotela Mandalay Bay všetci deviati. Jednou rukou objímal mňa a druhou Isabelle. Objednala som si dve kópie. Pre prípad, že by Isabelle zničila tú svoju.

„Klobúk dolu, že ste sem prileteli len kvôli nám.“ Chalani horlivo konverzovali s mojimi mláďatami, míňali našich pridelených deväťdesiat sekúnd. Liam sa pýtal Rose na ich výlet do Sun City a Simon sa obdivne dotkol Georginých vlasov. „Zbožňujem takéto kučierky.“

„Naozaj?“ rozplývala sa Georgia. Mala výhodu naj-vyspelejšej z celej trojice.

„To musí byť otrava – priletieť len na jeden deň.“ Hayes sa venoval Isabelle, opieral sa o jej plece ako veľký brat. Akoby ju poznal celý život.

„Na dva dni,“ spresnila.

„Bol to darček od jej otca,“ zapojila som sa do debaty.

„Jej otca?“ Pozrel na mňa. Opäť nadvihol obočie. „Nie vášho manžela?“

„Bol mojím manželom. Teraz je už len jej otec.“

„Hm...“ Odmlčal sa. „Aká šťastná náhoda, však?“

Zasmiala som sa. „Čo to znamená?“

„Neviem. Vy mi povedzte.“

Bolo na ňom čosi zvláštne. Ten jeho pokojný výraz. Jeho prízvuk. Jeho sebaistý úsmev. Odbrojujúci.

„Ďalší!“ Náš čas vypršal.

Pozornosť nám venoval aj na konci celej akcie. Keď si fanúšičky dávali podpisovať propagačné fotky kapely,

prepchali sme sa k nemu morom pohybujúcich sa tiel. Ryby plávajúce hore prúdom. Tínedžerky okolo nás priam šaleli a vykrikovali „Hayes, môžem sa dotknúť tvojich vlasov?“ Moje dievčatá však boli nad vecou. Možno preto, lebo to dobre poznali z Los Angeles: už si zvykli, že v miestnom parku bežne vídajú typy podobné Beckhamovým synom alebo Spidermana vystupujúceho z auta na kraji cesty. Preto ich len tak hocičo nevyvedie z rovnováhy. Na rozdiel od predchádzajúceho chaotického pobiehania okolo hotela teraz napodiv zachovávali pokoj.

„Zbožňujem album *Nepatrné túžby*,“ nadchýnala sa pred Hayesom Georgia. „Je taký neskutočne hlboký.“

„Hej,“ pridala sa Rose. „Pesničky majú skvelé slová. Milujem najmä *Sedem minút*.“

„Fakt sa ti páči?“ Hayes zdvihol oči od trička, na ktoré sa práve podpisoval.

„Pripadá mi to... ako keby ste sa naladili na našu generáciu. Hovoríte za nás všetkých,“ ozvala sa Isabelle, pritom si prehodila vlasy z jednej strany na druhú, čo mal byť pokus o flirt, ale rozpačitý úsmev s našpúlenými perami sa k jej mladosti nehodil. Pod nimi sa totiž skrýval zubný strojček. Ach, moje malé dievčatko, čas letí...

Tvár zdedila po mne. Veľké oči mandľového tvaru, plné francúzske pery, svetlo olivovú pleť. Husté hnedé, takmer čierne vlasy.

Pozorovala som Hayesa, ako si obzerá tínedžerky. Pohľadom pobavene prechádzal od jednej k druhej. Zdalo sa mi, že je to preňho už rutina. Napokon sa mu zrak pristavil na mne.

„Dámy, kde v hľadisku sedíte?“

Dievčatá odrapkali čísla našich sedadiel.

„Pozývam vás po koncerte do zákulisia na afterpárty. Pošlem po vás niekoho, aby vás tam odviezol. Nechodte preč.“ Vtedy sa pozrel na mňa. Prenikavé modrozelené oči a záplava tmavých kučier. „Dobre?“

Prikývla som. „Dobre.“

Nechcelo sa mi veriť, že sme práve absolvovali osobný rozhovor s členom najslávnejšej chlapčenskej skupiny posledného desaťročia a nachádzame sa v aréne s dvanástimi tisícmi jačiacich fanúšičiek. Akoby sa svet vychýlil zo svojej osi a všetko sa zastavilo. Na chvíľu som stratila pojem o čase, o tom, kde som, ako som sa sem dostala a čo je vlastne mojou úlohou. Dievčatá boli od vzrušenia celé bez seba, náhlili sa k našim miestam na sedenie, ale ja som sa vznášala ako v sne. Nebola som pripravená na taký nápor: ohlušujúci krik, vysoké tóny, príval energie tryskajúci z dospievajúcich dievčat v extáze. Zdalo sa nemysliteľné, že všetko toto sa deje kvôli chalanom, ktorých sme pred chvíľou videli v suteréne. Áno, boli naozaj rozkošní, ale stále iba ľudia z mäsa a kostí.

Fanúšičky začali jačať ešte skôr, než členovia kapely vybehli na pódium, a pokračovali v tom bez prestávky ďalšie dve a pol hodiny. Lulit mala pravdu. Bolo takmer nemožné zvyknúť si na tie decibely. Najmä pre ženu blížiacu sa k štyridsiatke.

Ako šestnásťročná som na štadióne vo Foxboro zažila New Kids on the Block počas ich letného turné. Spolu s niekoľkými kamarátkami som do mesta prišla na narodeniny Alison Aserkoffovej. Jej otcovi sa akýmsi zázrakom podarilo zohnať vstupenky na miesta v prvom rade a priepustky do zákulisia. Koncert bol hlučný a chaotický, nič pre mňa. Chlapčenské skupiny

neboli na gymnáziách veľmi v kurze. Vyrastali sme pri hudbe Rolling Stones, U2 a Boba Marleyho. Hudbe, ktorá nikdy nezostarne. Čisto teoreticky, päťica chlapcov z bostonskej robotníckej štvrte Dorchester by nás nemala prečo vzrušovať.

Ale niečo sa im muselo uznať. Pozitívna energia, hormóny sálajúce z pódia. Ich príťažlivosť ešte znásobovala predstava, že po nich túži toľko mladých dievčat. Na krátku chvíľu som mala pocit, že by som sa mohla k tomu šialenstvu pripojiť. Ale potom som si uvedomila, ako by to vyzeralo a že to nie som ja. A pripomenula som si, kto vlastne som. Vždy keď sa niečím príliš nadchnem, zabrzdím sa skôr, než to zapustí korene. Robila som to dávno pred koncertom New Kids.

Teraz hrozilo, že takmer o štvrtstoročie neskôr sa situácia zopakuje.

Napriek hluku a hormónom prenikajúcim celým Mandalay Bay kapela predviedla veľkú šou – hoci mi nebolo jasné, či sa nejaká skupina môže nazývať kapelou, ak nehra na viacerých hudobných nástrojoch. Rory pri niektorých piesňach brnkal na gitaru a Oliver si raz či dvakrát sadol za klavír, ale v podstate celú inštrumentálnu hudbu zabezpečovala sprievodná kapela. Chalani na pódiu väčšinou len spievali a poskakovali ako živé jojá. Bláznili sa a šaškovali bez nacvičenej choreografie, no fanúšičkám to zjavne bolo jedno.

„Milujem ich! Milujem ich! Milujem ich!“ vykrikovala Georgia, keď dozneli posledné tóny *Dychtivého úsmevu*, titulnej skladby z prvého albumu kapely. Po lícach jej tváričky peknej ako bábika sa kotúlali slzy a vlasy sa jej vo vlhkom vzduchu ešte väčšmi skučerali „Dotýkajú sa mi duše.“

Rose s ňou očividne súhlasila, neprestajne jačala. Liam chodil sem a tam po vysunutej rampe, takže sme ho videli z bezprostrednej blízkosti. Isabelle bola ako v tranze, pospevovala si a vlnila sa do rytmu hudby. Všetky tri boli od šťastia vo vytržení. A v tej chvíli som Danielovi odpustila, že nedodrжал svoj sľub, čo robieval často, pretože mi tým poskytol príležitosť vidieť dievčatá takéto nadšené. Pohľad na nezaplatenie.

Len čo kapela po poslednom prídavku zmizla z pódia, v našom sektore sa objavil svalnatý černocho, preukaz ochrankára mu visel na krku. Hayes dodrжал slovo.

„Ktorá z vás je Isabelle?“

Takmer som nepočula, čo hovorí, pretože mi doteraz hučalo v ušiach; mala som pocit, akoby sme sa rozprávali pod vodou. Ale šli sme za ním do zákulisia, kde každý z nás pripol na zápästie identifikačný náramok a na krk nám zavesil návštevnícke kartičky.

Počas dlhej chôdze v zákulisí nepadlo ani slovo. Tušila som, že dievčatá nechcú pokaziť čaro tohto okamihu, nechcú sa zobudiť zo sna. Tvárili sa dychtivo, no vážne. sotva sa dokázali pozrieť jedna na druhú. *Dnes večer začneme nový život.*

Mala som dojem, že pre ochrankára je to bežná rutina – dodávať kapele mladučké dievčatá z obecnstva. Na sekundu som dostala strach, čo všetko by sa nám mohlo stať. Kam nás to vlastne vedie? A do akej miery môžem ručiť za bezpečnosť dievčat? Pretože vydať trojicu dvanásťročných dievčat napospas ostrieľaným mladíkom možno bolo priestupkom, ak nie trestným činom. Nie, rozhodne ich nepustím z očí. Koniec koncov sme vo Vegas.

Ale keď sme vošli do miestnosti, kde sa konala afterpárty, bolo nad slnko jasnejšie, že moje obavy boli zby-

točné. Neplnoletých dievčat tam bolo málo, spoznala som niekoľko známych modeliek, medzi nimi Dánku z titulnej stránky časopisu *Sports Illustrated* venovaného plavkám, ďalej som zaregistrovala hviezdičku z reality šou a herečku z nového seriálu na Netflixe. Zistila som, že na párty prišlo viacero rodinných príslušníkov a blízkych priateľov jednotlivých členov kapely; skupinka britských fanúšikov a niekoľko slušne vychovaných mladých obdivovateliek. Cítila som sa tam absolútne bezpečne.

Napokon sa objavili aj členovia kapely, čerstvo osprchovaní, ešte s vlhkými vlasmi bez gélu. V miestnosti sa ozýval potlesk, piskot a búchanie šampanského. Zišlo mi na um, či takto oslavujú samých seba po každom koncerte. Isabelle s kamoškami nestrácali čas a obkľúčili Simona a Liama. Po koncerte sa už upokojili a teraz pokračovali vo svojej misii. Nebola som si istá, čo za misiu to je, mala som však pocit, že šlo o snahu, aby sa do nich zamiloval niektorý z členov kapely; určite si však uvedomovali, že je to veľmi nepravdepodobné. Rory sa momentálne bavil v jednom kúte miestnosti s modelkou z titulky, pletenú čiapku si stiahol až na oči, päste vrazil do vreciek čiernych džínsov, ktoré mu komicky padali z bokov. Sklonenou hlavou a rečou celého tela prezrádzal, že ju balí.

Oliver zaujato debatoval s chlapíkom v lesklom sivom obleku – tipovala som ho na šéfa nahrávacieho štúdia –, ktorý sa ho možno snažil baliť, a možno nie. Oliver bol z kapely najkrajší, štíhly, s hĺbavými orieškovhnedými očami a blond vlasmi. Typ, do akého by som sa na výške mohla zamilovať a potom zistiť, že je gej. Alebo že je až príliš zameraný na seba, než aby sa zaujímal o dejiny umenia. Tak či onak, zlomil by mi srdce.

A potom tam bol Hayes. Aj on sa dievčatám venoval tak ako Simon a Liam, no akosi rozvážnejšie, sústredenejšie. Z môjho uhla pohľadu na druhom konci miestnosti, kde ma okupoval redaktor z *Vanity Fair*, som videla Simona a Liama, ako sa predvádzajú pred nadšenými obdivovateľkami. Hayesa sa nedalo tak ľahko prečítať. Zdalo sa mi, že prejavuje úprimný záujem. Dokonca aj z diaľky pôsobil jeho rozhovor s fanúšičkami veľmi seriózne.

Prišiel za mnou asi až po tridsiatich minútach alebo ešte neskôr, keď som už takmer vyprázdnila pohár so šampanským Perrier-Jouët a oslobodila sa od redaktora.

„Zdravím vás, Isabellina mama.“

„Volám sa Solène.“

„So-lène...“ zamyslel sa. „Niečo ako Dáte si to soľné, alebo nesolené?“

Zasmiala som sa. „Presne tak.“

„Solène,“ zopakoval. „Páči sa mi to meno. Je francúzske? Ste Francúzka?“

„Moji rodičia sú Francúzi. Takže áno.“

„So-lène,“ pokýval hlavou. „Ja som Hayes.“

„Viem, kto ste.“

„Hej. No toto.“ Vystruhol ten svoj typický úsmev, pri ktorom sa mu nadvihol ľavý kútik úst a ukázali sa jamky v lícach. Ústa akoby boli na jeho tvár priveľké – pôsobili až vulgárne. Jamky v lícach však celkový zdanlivo arogantný dojem zmierňovali. „Cítite sa tu dobre?“

„Áno, vďaka za opýtanie.“

„Fajn.“ Stál tam a uškŕňal sa, ruky založené na širokej hrudi. Tak ako to vysokí muži občas majú vo zvyku, trochu sa rozkročil, aby mi videl do očí. „Páčila sa vám šou?“